

[REDAKTED] dnia 7 marca 2016 r.

Sygn. akt: OSD 8 /16

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED]

z dnia 7 marca 2016 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED]
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Mościńska
Sędziowie: r. pr. Jacek Dźedzyk (sprawozdawca)
r.pr. Anna Miodońska

Protokolant: apl. radc. Emilia Hnat

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Małgorzata Bolisęga-Pudełko

W sprawie wszczętej ze skargi przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przeciwko obwinionemu r. pr. [REDAKTED] o naruszenie ustawy o radcach prawnych, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Po rozpoznaniu ww. zażalenia Sąd postanowił:

- I. Utrzymać w mocy postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 27.01.2016 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie o [REDAKTED]
- II. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych kosztami postępowania w kwocie 971,30 złotych (słownie: dziewięćset siedemdziesiąt jeden i 30/100 złotych).

Anna Miodońska

Anna Mościńska

Jacek Dźedzyk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] umorzyła dochodzenie w sprawie przewinienia dyscyplinarnego tj., zachowań jakie miałyby stanowić postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu, ponadto naruszenie obowiązku zawodowego, którego dopuścić miałyby się radca prawny [REDAKTOWANO]. Powyższe postanowienie pismem z dnia 8 lutego 2016r., zaskarżył [REDAKTOWANO] który wniósł zażalenie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDAKTOWANO].

Rozpoznając wniesione zażalenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] po rozpoznaniu sprawy zważył co następuje.

Zażalenie jest w pełni bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek wniesionego przez pokrzywdzoną w/w zażalenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 7 marca 2016r., w składzie obecnym, postanowieniem z dnia 7 marca 2016r., ograniczając rozpoznanie do wskazanych przez pokrzywdzonego w skardze uchybień w działaniach obwinionego radcy prawnego, uznał w pełni zasadnym utrzymanie w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] z dnia 27 stycznia 2016r., [REDAKTOWANO] o umorzeniu dochodzenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem sądu, daje podstawę do konstatacji na brak popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] zarzucanego mu przez skarżącego czynu polegającego na naruszeniu postanowień art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637 j.t.), **przez** wykonywanie czynności radcy prawnego w sposób nierzeczowy i bez należytej staranności, to jest poprzez:

- wszczęcie i prowadzenie postępowań egzekucyjnych przeciwko [REDAKTOWANO] z wniosku [REDAKTOWANO] mając świadomość, że w dniach 21 maja 2015 r. oraz 9 czerwca 2015 r. złożone zostały przez [REDAKTOWANO] oświadczenia o potrąceniu egzekwowanych wierzytelności.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] nie sposób zgodzić się ze

stanowiskiem skarżącego, co do tego, iż radca prawny [REDACTED] swoim postępowaniem działać miałby na szkodę skarżącego [REDACTED] albowiem jak wynika wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego działał on w usprawiedliwionym interesie swojego mocodawcy bez szkody wyrządzonej wobec strony przeciwnej. Mimo, iż radca prawny [REDACTED] działał w celu realizacji ochrony interesów własnego mocodawcy a to celem jak najszybszego odzyskania należnej jemu wierzytelności – radca prawny [REDACTED] dochował wszelkich reguł staranności co wpływa na uznanie w zgodzie z Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] iż takie zachowanie nie stanowi naruszenia zasad etyki radcy prawnego.

Jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedmiotem niniejszego postępowania nie może być w żadnym wypadku ocena skuteczności złożenia oświadczeń o potrąceniu przez skarżącego, gdyż kwestia ta nie należy do kompetencji ani rzecznika ani Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że radca prawny [REDACTED] dysponował zasądzającym na rzecz jego Klienta wyrokami sądów, którym nadana została klauzula wykonalności. Ich wykonalność w dacie przygotowania wniosku egzekucyjnego nie została uchylona. Ponadto zważyć należy, iż [REDACTED] pouczył swojego Klienta o ewentualnych skutkach prawnych oraz potencjalnych zagrożeniach wynikających z potrącenia dokonanego przez [REDACTED] oraz ewentualnej jego skuteczności. Na marginesie, zarówno [REDACTED] jak i jego pełnomocnik radca prawny [REDACTED] mogli pozostawać w uzasadnionej wątpliwości co do istnienia potrącanego przez [REDACTED] wierzytelności. Wyrok Sądu Rejonowego, który obejmował przedmiotową wierzytelność, był nieprawomocny, zatem ostateczny wynik wszczętego postępowania sądowego nie był jeszcze znany.

Również w ocenie sądu zachowania radcy prawnego [REDACTED] należy ocenić jako działanie w interesie swojego klienta, w granicach udzielonego mu pełnomocnictwa tj. by nie narażać się na ewentualny zarzut z drugiej strony, a mianowicie nienależytego wykonywania swoich obowiązków wobec mocodawcy, w zaistniałych okolicznościach prawnych, był on zobowiązany złożyć na jego wyraźne żądanie, odpowiedni wniosek egzekucyjny.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego obwinionemu radcy prawnemu nie sposób przypisać naruszenie postanowień art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 507). Przedłożony w toku sprawy materiał dowodowy w ocenie Sądu nie dostarczył podstaw do przyjęcia, aby radca prawny [REDACTED] w jakikolwiek bezpośredni sposób działał na szkodę [REDACTED]

Należy pamiętać o tym, że każdy radca prawny w zależności od charakteru sprawy swojego klienta oraz etapu zaawansowania na jakim się ona znajduje, przygotowuje dla klienta

indywidualną strategię działań we ścisłej współpracy ze swoim klientem w celu pozytywnego załatwienia jego sprawy.

Przedstawiciele zawodów profesjonalnych dodatkowo o charakterze zaufania publicznego, tacy jak: adwokaci, radcy prawni, doradcy podatkowi oraz notariusze, muszą zachować szczególną staranność przy wykonywaniu swojej działalności albowiem w konsekwencji jej niedochowania odpowiadają za szkody wyrządzone wskutek niedbalstwa, lekkomyślności, nieudolności, niekompetencji.

Nie ulega wątpliwości, iż radca prawny, wykonujący w sposób samodzielny i niezależny zawód zaufania publicznego, ma obowiązek dochowania należytej staranności w toku podejmowania powierzonych mu zadań wobec klienta.

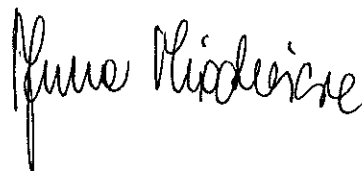
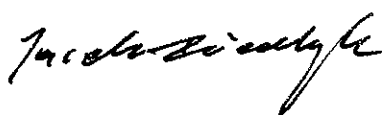
Należyta staranność należy oceniać, jak słusznie podniósł Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 2 grudnia 2004 roku (sygn. akt V CK 297/04), przy uwzględnieniu zawodowego, profesjonalnego charakteru jego działalności. W przypadku niezachowania należytej staranności (nienależytego wykonania zobowiązania) podczas wykonywania swoich obowiązków, odpowiada na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym. Należy jednakże podkreślić, iż zachowanie klienta wprowadzające radcę prawnego w błąd co do stanu faktycznego sprawy nie może go obciążać odpowiedzialnością dyscyplinarną zwłaszcza gdy radca prawny dopytuje i zasięga na bieżąco informacji o stanie sprawy tak jak było to w przypadku radcy prawnego [REDAKOWANE]

Biorąc powyższe pod uwagę w świetle ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, jak również ustalonego stanu faktycznego można niewątpliwie stwierdzić, że r.pr. [REDAKOWANE] nie dopuścił się wskazanych przez pokrzywdzonego przewinień dyscyplinarnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Dyscyplinarny uznał, iż wniesione przez skarżącego odwołanie jest bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Dyscyplinarny uznał, iż wniesione przez skarżącego zażalenie jest bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

W tym stanie rzeczy OIRP [REDAKOWANE] została również w całości obciążona kosztami niniejszego procesu.

POUCZENIE:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego. w zw. z art. 325e § 4 Kodeksu postępowania karnego i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.